

Телефонът звънеше продължително. Най-после, надвил съня, Чернев отвори очи и се пресегна. Часовникът показваше един часа след полунощ. Кой ли се беше раззвънял по това време? До сънената му глава долетя едно далечно: – Mr. Cherneff? „Ч“-то звучеше доста усукано, а „ф“-то накрая фучеше като прериен вятър.

* * *

Още веднъж прегледа и провери документите, които му бяха необходими. След около два часа при нотариуса щеше да го чака цял рейс родà, която с триста зора и куп междуличностни разправи и продаваше апартаментчето на наскоро споминала се бабка. Николай Чернев седеше зад бюрото си в стаята на брокерите. Беше сам. Световната финансова криза се беше отразила неприятно и на този занаят и от пълната до преди година стая с брокери на фирмата за недвижими имоти „Зограф М“ бяха останали само трима.

Търговията с жилища като цяло беше намаляла драстично и повечето от колегите му си бяха потърсили късмета другаде. Чернев гледаше на случващото се малко по-спокойно, като се опитваше да не влага кой знае какъв драматизъм в нещата, защото беше убеден, че тази професия ще е нужна още дълго време. А и с повечко усилия все още се намираше работа, макар и в по-малък обем. Имаше и друго – той беше обезпечил житейските си нужди още преди кризата и подпомогнат от философията на разумната достатъчност, можеше да си позволи още дълго да съхранява своята независимост и самостоятелност, без да се притеснява от върлуващия дефицит на финикийски знаци.

Впрочем, шефът на фирмата, Матей Иконописов също беше тук, в кабинета си. Естеството на работа в тази професия беше специфично и противно на повечето служебни отношения по време на криза, когато шефовете искаха повече, а даваха по-малко, то тук отношенията между двамата все още бяха запазили своя колегиален характер и дори нещо повече. Освен безспорния служебен авторитет, който Чернев си беше изградил, Иконописов се чувстваше някак задължен към него, заради съществената му роля в преживените преди време не съвсем безопасни общи перипетии, но това е друга история.

* * *

Чернев стана и се запъти към стаята на шефа, за да го информира, че след малко излиза. Това което видя обаче, го озадачи много. Иконописов, както обикновено, седеше зад бюрото си, но и същевременно беше издължил неестествено шия, като осёл, взирайки се в поставеното пред монитора на компютъра огледало с подобни размери.

–Ти ли си? – на усет попита Иконописов, сякаш в коридора чакаше навалица със записване и без да вдига глава продължи да завира физиономията си в огледалото. После се сети нещо и махна с ръка в смисъл „чакай малко“. Чернев направи няколко крачки докъм средата на стаята, като същевременно се опитваше да схване какви ги върши шефът му. За момент замръзна на място. Работата наистина беше опасна! После му стана смешно. Иконописов беше докопал една пинсета и подлъгван от неестественото усещане за „напред“ и „назад“, следейки изображението си в огледалото, се опитваше да оплеви прораслите дълги и дебели косми във веждите си. За несвикнал човек, манипулацията не беше съвсем безболезнена и това се потвърждаваше от мимиките на лицето му.

– Има козметик за тази работа – подсказа му Чернев.

– Има-а-а... – почна Иконописов, но продължението не се разбра, защото беше дръпнал цяло снопче и лицето му се сгърчи в болезнена гримаса. Най-накрая Иконописов остави пинсетата, изправи се за миг на стола, след което отново се взря в огледалото, като този път разтриваше скулите и слепоочията си.

– Остарявам, остарявам... – малко провлачено повтори той, като се опитваше да изглади с пръсти бръчките по кожата на лицето си. – Гледай – и косата – хем обеля, хем опада!

– Ами... – вдигна рамене Чернев и не довърши, имайки предвид биологичния път на човека. После му се видя малко и рече да предположи: – Що – да не се снимаш за календар?

– А, календар! – някак бодряшки, но с едно на ум отвърна Иконописов, след което се наведе настрани, измъкна една кутия и изсипа върху бюрото цял куп вратовръзки. – Коя да избира?

– Къде ще ходиш? – зачуди се Чернев.

– Нали ти казах, че се запознах с един човек, който отскоро е станал собственик на кабелна телевизия...

– Да, имаше нещо... – спомни си Чернев. – Телевизия „Дъга“ ли беше?

– Не. „Вега“.

– Добре, и какво?

– Ами... те ще правят някакво икономическо предаване и съм поканен да участвам!

– Каква ще е темата? – любопитства Чернев.

– Общо казано „Влиянието на икономическата криза върху отделните отрасли“

– отговори Иконописов.

– Значи вече ставаш медийна звезда? – шеговито го подкачи Чернев.

– Е! – късо и великодушно отвърна Иконописов като вдигна рамене, което може би трябваше да се тълкува като неутралното „ще видим“, но в случая прозвуча по-скоро като доста уверена и сигурна тенденция.

– Гримьор обаче със сигурност имат! – продължаваше да го поднася Чернев.

– Имат те, имат – сякаш мислейки за друго отвърна Иконописов, после добави, недотам лично убеден: – Кой знае как ще изглеждам?! То там – светлини, прожектори! А какво ще кажеш за вратовръзките – коя да избира?

